

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: Mgr. O. H.**, zastoupen Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 3 Cad 24/2004 - 54 ze dne 22. 2. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti, advokátce Mgr. Dagmar Dřimalové, **se** odměna za zastupování **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížnost shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2004, č. X, ve věci plného invalidního důchodu.

V kasační stížnosti ze dne 24. 3. 2005 stěžovatel uvedl, že namítá podjatost městského soudu a navrhuje sloučit ke společnému projednání dvě kasační stížnosti proti rozhodnutím městského soudu, tj., tuto a dále proti rozhodnutí sp. zn. 8 Ca 29/2004. Dále v kasační stížnosti uvedl, že další odůvodnění kasační stížnosti podá ve lhůtě asi dvou týdnů. K výzvě městského soudu ze dne 1. 4. 2005, aby odůvodnil námitku podjatosti uvedenou v kasační

stížnosti, stěžovatel podáním ze dne 31. 5. 2006 uvedl, že odmítá s městským soudem komunikovat, a to na základě rozsudku vydaného v této věci a nahlédnutí do soudního spisu. Dospěl totiž k závěru, že „s partou vzájemně domluvených totalitních podvodníků nemá smysl ztrácet ani jediného slova“. Soudkyni rozhodující ve věci nařkl ze zneužívání pravomoci a požádal o postoupení spisu Nejvyššímu správnímu soudu. Uvedl též, že uvažuje o podání trestního oznámení na soudkyni rozhodující ve věci i na rozsáhlou organizovanou zločineckou skupinu, jejíž má být soudkyně městského soudu součástí. V podání ze dne 30. 5. 2005 ke sp. zn. zdejšího soudu 6 Ads 50/2004 stěžovatel uvedl, že podklady k námitce podjatosti budou zaslány přímo Nejvyššímu správnímu soudu s „patřičným a vše vysvětlujícím komentářem“.

Žalovaná vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Soudkyně Městského soudu v Praze JUDr. J. K. ve svém vyjádření uvedla, že jí není znám žádný důvod, pro který by měla být vyloučena z projednávání a rozhodnutí této věci. Ve věci stěžovatele rozhodovala poprvé, stěžovatele nikdy neviděla, neboť k nařízenému jednání se nedostavil. Věc rozhodovala jako samosoudce a s nikým se na rozhodnutí o věci nedomlouvala. Pokud stěžovatel ve stížnosti hovoří o celém městském soudu, pak ostatní samosoudci tohoto soudu, JUDr. H., Mgr. T. a Mgr. Č. uvedli, že jim nejsou známy žádné důvody, pro které by mohli být vyloučeni z projednávání a rozhodování věci stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje jediný důvod, a to ten, že rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným soudcem; taková námitka může obecně naplnit důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož by se mohlo jednat o zmatečnost řízení, pokud by ve věci rozhodoval vyloučený soudce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek městského soudu vázán rozsahem a důvody uplatněnými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal, že kasační stížnost je nedůvodná.

Ze soudního spisu městského soudu plyne, že stěžovatel byl vyzván (dne 11. 4. 2005, č. l. 64 soudního spisu), aby specifikoval důvody, pro které namítá podjatost soudkyně rozhodující ve věci jeho invalidního důchodu. Tuto výzvu v podstatě odmítl a uvedl, že důvody bude sdělovat až Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost byla městským soudem postoupena zdejšímu soudu dne 16. 9. 2005 a do dne rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatel nějaké bližší odůvodnění svých námitek podjatosti soudkyně rozhodující ve věci Nejvyššímu správnímu soudu nesdělil. Stěžovatel tedy setrval na svých obecných tvrzeních shora reprodukováných.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Důvodem vyloučení nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění v podstatě pouze poukazuje na rozhodnutí soudu v této věci a uvádí blíže neodůvodněné výtky vůči soudkyni městského soudu. Zde musí Nejvyšší správní soud poukázat především na skutečnost, že stěžovatel byl městským soudem řádně vyzván, aby nedostatky svého podání odstranil, což ovšem stěžovatel neučinil, a to ani vůči městskému soudu, ani vůči Nejvyššímu správnímu soudu, a to až do dne rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Pokud stěžovatel napadá rozhodnutí

městského soudu pro to, jak bylo ve věci rozhodnuto, pak nutno upozornit na výslovnou úpravu § 8 odst. 1 s. ř. s. shora citovanou, podle níž nelze soudce označovat za podjatého jen proto, jak ve věci rozhodl, anebo jak v řízení postupoval. Námitka v doplnění kasační stížnosti, která jediná je blíže uchopitelná a směřuje proti tomu, jak soudkyně rozhodla (stěžovatel doslova v podání ze dne 31. 5. 2005 uvádí „na základě mnohaletých pozorování, na základě Vámi vydaného rozsudku ze 22. 2. 2005 a nahlédnutí do spisu sp. zn. 3 Cad 24/2004“) nemůže být důvodnou s ohledem na výslovné zákonné ustanovení, jež nepřipouští namítat podjatost soudce proto, jak ve věci postupoval či rozhodl. Ostatní výtky se pohybují na hranici slušnosti a nejsou nijak doloženy, proto se jimi Nejvyšší správní soud nemůže zabývat.

Pokud jde o požadované slučování věcí, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že věc sp. zn. 6 Ads 50/2004 byla zdejší soudem rozhodnuta dne 22. 9. 2005, když byla postoupena městským soudem dne 24. 9. 2004. Projednávaná věc byla zdejšímu soudu postoupena 16. 9. 2005, a proto nebylo možno tyto dvě věci slučovat ke společnému projednání.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 11 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovaná takové právo nemá ani v případě úspěchu ve sporu podle výslovné právní úpravy § 60 odst. 2 s. ř. s. Poněvadž stěžovateli byla po výpovědi plné moci zvolenému advokátu ustanovena zástupkyně advokátka Mgr. Dřímálová, náklady na toto zastoupení nese stát. Ze soudního spisu bylo zjištěno, že ustanovená zástupkyně nahlédla do soudního spisu, avšak z tohoto spisu neplyne, že by se odehrála porada se stěžovatelem, která je podmínkou pro přiznání odměny za první úkon právní služby spočívající v převzetí zastoupení (§ 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif). Ve věcech správního soudnictví pak samotné nahlédnutí do spisu nemůže být odměněno jako úkon právní pomoci. Žádné jiné úkony ze soudního spisu neplynou, proto bylo rozhodnuto tak, že se odměna nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu